

Да имате любов

Няма по-велико нещо в света от Любавта. Всеки се оплаква, че не го обичат, както трябва. За да те обича някой, ти трябва да заслужаваш. Любавта е нещо ценно, което не се дава всякога. От какво произтичат смущенията? От безлюбие. Съществуват три вида смущения: материални, сърдечни и умствени. Казано е в Евангелието: „Да се не смущава сърцето ти“. Вярно е, че човек не трябва да се смущава, но как да не се смущава, когато няма пари? Христос дава цял против смущението, като казва: „Вярвайте в Бога и в мене вярвайте!“ Защо трябва човек да се цери от смущението? Смущението парализира човешкия

организъм. Често хората говорят за кръвно налягане. Само по себе си налягането не е лошо нещо. Въпреки това хората се страхуват от него. Защо? Защото се предизвиква от нечиста, венозна кръв, вследствие на което кръвообращението не става правилно. Много хора

умират преждевременно, по причина на кръвното налягане. Затова Христос казва да се избягват всички видове смущения. Щом имате Любов, смущенията бягат от вас. За да не се натъквате на излишни смущения, не давайте повод да ви защитава някой слаб човек.

Ако слабият ви защитава, вие ще бъдете бити на общо основание. Ако ви защитава някой, той трябва да бъде силен. Мнозина търсят защита в парите, в дрехите, в къщите си. Обаче, ако изгубят парите, дрехите и къщите си, те се смущават. Защото са разчитали на слаби средства. „Да се не смущава сърцето ви.“ Защо? Защото смущенията внасят особен род киселина в човешкия организъм, които го разрушават. Като се смущава за маловажни работи, човек губи най-хубавите си чувства. Когато влезе в умствения свят, човек започва да си чертае план за някакво постижение.

продължава на стр. 2

Сбъдната мечта

Присъствах на традиционния празник „Изворът на Доброто“ в Мърчаево. Силно впечатление ми направи добре подреденият музей и безупречната чистота както в къщата, така и наоколо. Долових в погледите на присъстващите топлина, смирение, и не на последно място, обединение в търсене на Светлината, Любавта, Мъдростта и Истината.

Заредени с бодър дух от започналия празник, със сила, черпена от „Изворът на Доброто“, който се намира в близост до музея, и вкусили от ароматните ягоди и череши, поднесени ни от домакините, с ведро настроение потеглихме към Церова поляна - на един час път от къщата музей.

продължава на стр. 3

Раждането на Новия човек и на Новото време в упражненията от Паневритмията

Всяка епоха в развитието на човечеството носи в себе си зародиша на бъдещето. И като че

колкото по-мрачна е епохата, толкова по-светли са новородените идеи, които трябва да й проти-

востоят и да уравновесят тежестта на тъмнината.

Началото на XX век е времето, което обяви, че боговете са залезли. Това е епоха на успехи в материалистичната наука и на криза във всичко, свързано с духовността - епоха на тотална депресия в психиката на човека и на деградация в изкуството, което издига в култ естетиката на грозното и на злото, на мрачните символи и на парадоксалната наслада от агонията, наречена песимизъм.

В едно мрачно безвремие се раждат нови-

те кълнове на Новото време. И това става чрез едно универсално, синкретично, космически всеобхватно и пределно просто и достъпно чудо - Паневритмията, съчетало в себе си магнетичното внушение на словото, ритъма на музиката и хармонията и пластичността на движението. И във всичко това - закодирани понятни и още неоткрити закони и принципи на Вселената и Бога. Едно чудо и една велика космическа тайна, подарени на човечеството от Учителя Беинса Дуно.

продължава на стр. 6

Братска среща в Дупница

На 6 юни 2010 г. в Дупница се проведе традиционната пета братска среща на Бяло Братство - гр. Дупница, под надслов „Братско единство в духовно единение“. На поляната за Паневритмия, заобиколени от шест планини, под ясното синьо рилско небе, се събраха около сто приятели от Кюстендил, Благоевград, Перник, София и Македония. Срещата започна с духовен наряд и Паневритмия. Сестра Ина Дойнова ни разкри някои от космичните закони, които са вложени в Паневритмията от Учителя.

Сподели уникални свои опитности, както и такива на други хора, докоснали се до съвършенството на Паневритмията. Организаторите бяха предвидили посещение на параклиса „Св. Петка“ и разходка в обновения градски парк „Рила“. Ободрени от разходката, се настанихме за обяд под звуците на цигулката на брат Богомил в близост до река Бистрица. Брат Константин Златев представи завладяваща лекция на тема „Красотата“. Неочакваното появяване на представителя на градската общественост - Дени Милева, която разказа за намеренията от нея в река Бистрица камъни с ликови на св. Богородица,

продължава на стр. 4

Следващия път искам да се преродя в Перник

ВПЕЧАТЛЕНИЯ СЛЕД БРАТСКИЯ ПРАЗНИК

• Аз съм предоволна и щастлива! Изпълнена съм с обич и благодарност към всички, които се постараха да се усетим братство и в истинско единство.

• Няма да съм многословна - летя във вдъхновение. • Това беше венецът на всички събори. • Чудесни лекции! Чудесна организация! • Всичко беше в „ре“ - мажор.

• Прекрасен ден, чуден ден, пълен с любов, братство и единомислие.

• Най-гостоприемните братя и сестри.

• Възхитен съм от цялата организация. Чувствам се идеално. Вече с нетърпение очаквам следващата година, за да дойда пак.

• Чувствам се изпълнена с добро и хармония. Вече вярвам, че братският живот съществува.

• За първи присъствам и съм очарована. Чувствам се прекрасно. Това беше празник на светлината и духа.

Да имате любов

от стр. 1

За пример, той иска да стане силен човек и развива мускулите си, да бъдат яки, здрави. Важно е човек да бъде силен в духовно отношение. В това се състои смисълът на живота.

Идва нова епоха в света, която пресява хората. Това е епохата на Любовта, която внася свободни, разумни отношения между хората. Ако обичате някого и в тази любов губите силата си, любовта не е на място. Ако в любовта и двамата искат само да печелят, любовта им не е на място. В любовта и печалбата, и загубата са на място. В любовта и който обича, печели и когото обичат, също печели. Значи в любовта и двамата печелят; в безлюбието и двамата губят. Това е новото определение на Любовта.

Някой се хвали, че има голяма любов. Каква любов е тази, при която човек плаче? Ще кажете, че някой плаче от любов. Какви са тези сълзи от любов? Досега не съм срещал човек, който да плаче от любов. Има смисъл човек да плаче за любов, а не от любов. Който оценява Любовта и я възприема правилно, той е доволен от всичко. Каква любов е тази, която прави хората недоволни? От хиляди години насам Бог проявява Любовта си и всички хора са недоволни. Ще каже, че някой умира от любов към Христос. Ние се нуждаем от хора, които живеят за Христос, а не от такива, които умират за Него. Ние говорим за онази Любов, която изисква

живот от нас. Тази Любов е Божествена. Не мислете, че тя ще дойде само от едно място. Не, тя ще дойде от животните, от растенията, от дърветата, от камъните. Тя ще дойде от светлината, от въздуха, от водата. Отвсякъде.

Коя е мярката, според която определяте качествата на нещата? Когато кажете, че обичате някого повече от всички хора, вие нямате мащаб, с който да мерите нещата. Друг е въпросът, ако кажете на някого, че го обичате като себе си. Като „себе си“, това е мащаб, който всички познават. Да обичаш някого, това значи, да работиш за него, като за себе си. Обичта внася разположение в човека, а не тревога. Когато помислиш за онзи, когото обичаш, сърцето и умът ти се изпълват с вътрешна радост и разположение; пред теб се отваря широк, красив свят.

Съвременният човек трябва да дойде до широко разбиране на нещата, а главно на Любовта. Той трябва да реши задачите си правилно. Не е лесно човек да реши задачите на Любовта. Сегашните хора трябва да спрат вниманието си върху онова, което Бог е създал. А всичко, създадено от Бога, има за цел да събуди Божественото начало в човека. Събуди ли се Божественото в човека, той навсякъде вижда проявлението на Бога. Искаме ли да намерим Бога, ние трябва да обичаме всичко онова, което Той е създал. Да обичате всички, това значи

да обичате Едного. Когато хората дойдат до положение да обичат всички, Земята ще се превърне на рай. При това положение човек може да направи всичко, каквото пожелае. Ако не обича, той нищо не може да направи. Любовта прави човека мощен. А сегашните хора се обичат, говорят за любов, но се мъчат. Виждате, че някой пъшчо, мъчи се, не знае, дали го обичат. Каква любов е тази, която измъчва хората? Те се мъчат, защото се съмняват в любовта. Те се питат, дали Бог ги обича, или не. Няма защо да се съмнявате. Ще кажете, че за Любовта не се говори. Съгласен съм с това. Обаче трябва да знаете, че Любовта започва в тайно, а свършва в явно. Тя прилича на онези малки искри, които никой не вижда. Като се разгорят, всичко започва да гори. Стане ли огънят голям, всички го виждат. Любовта има две запалки. Като се докоснеш до едната, любовта започва да дими, да пуши, без да издава светлина. Тази любов е най-опасна. Ние я наричаме „спяща любов“. Щом се докоснеш до втората запалка, любовта веднага започва да гори, при което се отделя мека, приятна светлина. Това е Любовта, на която очите са отворени. Тя вижда не само напред, но и назад. Погледне ли те веднъж, ти веднага тръгваш след нея и започваш да се въртиш наоколо й, както Земята се върти около Слънцето. Ако престане да се върти около Слънцето, Земята ще хвъркне далеч от него. На също-

то основание, ако човек обича хората, без да вижда Бог в тях, той ще хвъркне някъде из пространството, т.е. ще умре. Ето защо, като обичате себе си и ближните си, обичайте Бога в тях. Това е правилното отношение на човешката душа към Първата Причина на нещата.

Сега, понеже говоря за един от най-великите въпроси - за Любовта, не искам да остане в умовете ви нито една отрицателна мисъл. Гледайте на живота така, както никой досега не е гледал. Не мислете, че Любовта не съществува в света. От хиляди години насам Любовта съществува на Земята, но хората още не са я оценили. Вие трябва да се научите да не продавате любовта си, но да я оценявате. Оценявайте любовта на всеки човек, който ви обича. Не се месете в любовта и не давайте съвети, как трябва да се обича. Оставете любовта да се проявява свободно. Може би, някои хора ви обичат повече, отколкото вие си представяте. Може би, някои хора са жертвали за вас повече, отколкото вие сте жертвали за себе си.

Бъдете разумни, да не петните ума, сърцето и душата си с дребнави мисли и съмнения, дали Бог ви обича, или не. В Любовта няма измяна. Единственото нещо, в което няма измяна, това е Любовта. Там, където има измяна, това не е любов. Най-чистото нещо на света е Любовта. Следователно, вярвайте в онази Любов, в която няма никаква измяна.

Учителя,
11 август 1940 г.

Новото за новия братски център

НАПРАВЕНО:

- Подменена е цялата дограма.
- Приобщени са част от югоизточните тераси към съществуващите пространства.
- Завършена е окончателно отоплителната инсталация с нови алуминиеви радиатори.
- Завършен е гипскартон и шпакловка на последния етаж.
- Завършен е отводнителен дренажен канал и хидроизолация от южната страна.
- Поставен е фаянс и теракот на 5 тоалетни и бани.
- Препокрит е целия покрив.

ПРЕДСТОИ:

- Саниране и термоизолация
- Подновяване напълно на санитарен фаянс и смесители на батерии.
- Подови настилки на първия етаж
- Обзавеждане на кухня.
- На по-късен етап предстои вертикална планировка и озеленяване с изграждане на нова ограда и подходяща за децата инфраструктура.
- Всеки, който иска да помогне и да бъде съпричастен с идеята, може да участва със средства, труд, материали, както и с продукти за готвене на работната група. Ще се радваме, ако и други хора, и фирми поемат конкретни изпълнения.
- Основната работа по ремонта се извършва от членове на Братството под ръководството на специалисти. Представителите на фирми могат да получат документ за оправдаване на средствата.

Благодарим на всички, които помагат това да се случва.

Ден на единение - пробуждане на колективното съзнание

„Аз имам най-хубавото, най-доброто желание и най-великия стремеж да свържа всинца ви с Цялото, с Бога! Това е най-хубавото, което искам да ви дам. Аз не искам да ви уча как трябва да се обичате един друг. На това могат да ви научат и други. Аз искам да ви посоча пътя, начина как трябва да направите връзка с Първичната причина на нещата в Божествения свят - с Цялото!“

УЧИТЕЛЯ

Посоката, и пътят, и методите са ни дадени от Учителя, и от нас зависи да тръгнем в тази посока и да следваме пътя чрез методите, които Той ни подари. Един от тези методи са братските срещи, наречени събори. Красива традиция е през съборните дни да звучат мощните песни на Братството. Те изпълват поляните, разливат се далеч над градовете и в целия свят като зов към един нов живот. Носят навсякъде надежда в бъдния ден и вяра във Великото, което крие човешката душа. Тя чака да се изяви със сила и красота, и да се роди едно ново човечество, един нов живот - живот за Цялото.

Всички, които идват - от близо и от далеч, за да се опознаят, за да получат ново прозрение за Живота, нов подтик, жадуват за този нов ред на Земята, за този нов живот. А този подтик винаги е идвал и идва със словото на Учителя. Беседата „Пробуждане на колективното съзнание“, която подарихме на всички присъстващи и „Разделено царство“ (от 3 том на неделните беседи Сила и живот), която прочетохме, ни дадоха този заряд - да осъзнаем себе си като частици от великия Всемир и идеята за Единство да влезе в нас, защото всички сме свързани. Животът на Цялото е живот на частите и животът на частите е Живот за Цялото.

Или както казва Учителя: „Всички същества са клончета на едно и също дърво - Дървото на Живота.“ Клонът, заловен за дървото, се развива правилно, понеже всички сокове на дървото протичат през него. Но ако мисли, че може да живее и без дървото, без цялото, ще изсъхне. Какво може да направи ръката на човека сама? Тя може да направи нещо дотолкова, доколкото е свързана с целия организъм. Човек трябва да дойде до схващането, че частта не може да живее извън Цялото.

Човек е част от Цялото и трябва да живее в Цялото и за Цялото. Това беше и основната идея в лекцията на сестра Людмила Червенкова: „Паневритмията като метод за пробуждане на колективното съзнание“. „Вие имате своя мисия, колкото и малка да е тя. Всичко, което се прави в света, то е общо! Сега ви проповядвам за вътрешно единство. Единството иде в света!“ В този смисъл нашата полянка беше нашият дом и всички братя и сестри се чувствахме сродени и с най-далечните звезди, с

полюха на вятъра, със синьото небе и с детския смях и усмивки. Този ден беше поредният наш празник - дар от Бога - и носеше всички блага, новите радости и красоти, понеже живеехме за тези, които обичаме, и тези, които ни обичаха. По-голямо беше щастието ни, защото щастието и на другите беше и наше. Ние се радвахме в нашето единство и изворите на Радостта се увеличаваха. И „усетихме пренасянето на онзи свят в този“ ...

Спонтанно в разговора споделяне „За духовния смисъл на вегетарианството, като част от пробуждане на колективното съзнание“, който направи сестра Йоана Стратева се включиха и други братя и сестри,

ганизиран живот, какъвто е човешкият, местната храна е вредна. Тези и други мисли изказаха участниците в този разговор.

Тези и още много други неща се случваха този ден в традицията на Братските събори: Духовен наряд, отразяващ темата за пробуждане на колективното съзнание; празничната Паневритмия - празнична не само защото бяхме заедно, но и защото музикантите наистина свириха с голямо вдъхновение и това съзнание за единност и колективност изпълни всички ни; изпълненията на нашите приятели от хор „Евера“, Богдана и баща ѝ, както и колективното музичиране под съпровода на Йоана и Богомил за пореден път внесоха трептения на чистота и благод; братските закуски и обяд, които създадоха не само радост, но и възможност за общуване и споделяне. И както се пошегува един брат: „Следващият живот искам да се преродя в Перник“ - това беше едно прекрасно откровение за нашите усилия.

Магия, Хармония, Радост, Единение, Присъствие свише, Съвършенство - всичко това чувствахме и чувахме непрекъснато през целия ден. И най-големия подарък за нас бяха сърдечните благодарности и искрените усмивки, които получавахме от нашите братя и сестри от цялата страна.

За седма поредна година разтворихме сърцата и душите си едни за други и благодарим на всички, които избраха да бъдем заедно!

„Ето колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомислие...“

Ива Янчева

Хроника на XVIII Магарски събор

От 22 до 24 май в свещената Мадара се проведе традиционният младежки събор на Бялото Братство. Братската среща е тридневна и кулминацията ѝ съвпада с най-светлия български празник - 24 май, ден на българската писменост и култура. Като че ли Мадара е най-подходя-

ща е време на учене и всеки принася своя дар за обогатяването на братския живот.

Първият ден завърши с вечерен концерт и духовен наряд. Мадара се оказа дебют на трио „Животвор“ от гр. Варна. Приятелите Ирена, Александър и Силвия са млади хора, ентузиастични, които изпяха

своите песни по един естествен и непринуден начин, с много душевност и топлина. Бяха много мили и сърдечни и създадоха истинска радост на нас, слушателите. Тази вечер пред братска публика се представи младият цигулар и виртуоз Рустам - ученик от V клас от гр. Варна. Същият е удостоен с втора награда на Петия международен конкурс за млади музиканти, провел се в гр. София през 2009 г. Концертът завърши с изпълненията на брат Тодор Иванов от Смолян. Той представи песните и ритмите на Родопска планина. И това като че ли бе достатъчно за деня, но вечерта продължи с мултимедийни презентации, нещо като новинарска емисия за живота на Бялото Братство. Централното събитие бе премиалното официално представяне на личния бележник на Учителя в НБ „Св. св. Кирил и Методий“.

Ден втори - 23 май. Началото бе обещаващо с ясен изгрев, след който последва духовен наряд. Паневритмията бе изиграна от около 350 души и петима музиканти и група певци. Отделихме време и за традиционната братска трапеза. От 10.00 ч. прочетохме неделната беседа. След това думата се даде на брат Георги Петков от Габрово, който говори на тема „Правилата на Окултната школа и тяхното приложение“. Началото на Школата са правилата и брат Георги сподели своя дългогодишен опит. С голямо благоговение пред делото на Учителя той постави акцент върху работата на ученика с развитието на качествата постоянно, послушание, смирение и приложение.

продължава на стр. 4

от стр. 1

За мен, 82-годишната жена, пътят не беше много лек, но водена от желанието да видя изпълнението на Паневритмията, с Божията помощ и с подкрепата на снаха ми стигнах до билото на планината. Стъпвайки на зелената моравка и виждайки разкриващата се чудесна панорама, почувствах, сякаш че някакъв тежък товар слезе от гърба ми. Стана ми по-леко, умората изчезна, и не след дълго с пригледан дъх вече наблюдавах участниците в

Паневритмията. Кога облякоха белите си дрехи братята и сестрите, кога се подредиха в кръг, просто не усетих. Чувството бе неопишимо. Под звуците на музиката и на славеево то изпълнение на певиците, сред красивата природа, дишайки планинския чист въздух, те сякаш не стъпваха на краката си. Разнообразни звучни мелодии, фини и красиви движения! В танца вземаше участие всяка част от тялото им. Хармония, синхрон, възшебство - всичко това

Сбъдната мечта

изпълни душата ми с наслада и благоговение.

В духа на братските традиции опитах и от вкусната ангелска супа, която любезните домакини разсипаха в купички и поднасяха с усмивка на насядалите около народната трапеза хора. Дочувах топли им непринудени разговори, вслушах се и в песента на птичките, които огласяха местността, и в синевата гледах как тъмните облаци остъпваха на надничашото топло пролетно слънце.

„А той хранеше душите ни с небесния си хляб, укрепваше ни със Силата си да успяваме в живота.“ Искаше ми се тази възшебна приказка да продължи.

В плен на празничното настроение, на това радостно и непринудено общуване в пълна хармония с природата, с чувство за благодарност към Всевишния затова, че ми даде сили да сбъдна отколедната си

мечта - да присъствам на такъв празник, така и не усетих как слязох до билото и потеглих за София. А там валеше пороен дъжд. Той сякаш бе изпратен да измие старите ни грехове, да ни пречисти и обнови.

Не закъснях да споделя впечатленията си от така хубаво прекарания ден с най-близките си с поръката: „Хора, обичайте се! Правете добро и ще бъдете здрави, силни и побеждаващи.“

Нощта превалише, а в мен още звучеше мелодията „Благославяй, благославяй и не забравяй!“ Заспах с „Добрата молитва“ на уста: „Като ни даваш всички Свои благословения, приложи и Любовта Си, да ни е вечен закон, защото на Теб принадлежи Царството, и Силата и Славата завинаги. Амин!“

**Мария
Владимирова**

Хроника на XVIII Магарски събор

от стр. 3

Споделянето на опит от по-възрастните братя и сестри е стара практика на мадарски събори.

Тук се срещат поколенията и се осъществява онзи жив обмен, който е необходим за запазването на живата традиция на Бялото Братство.

Програмата на братската среща продължи с провеждането на организационно събрание за Лятната духовна школа на Рила. Сестра Галя Герасимова, председател на комисията за Рила, представи новите проблеми и всички заедно потърсихме техните решения. Тук имаха думата по-младите наши братя и сестри, които имат опит в екологията и планинарството. Постави се акцент на предварителната подготовка на участниците в ЛДШ, като се изясниха по-строгите норми за екологично поведение чрез използване на екологични препарати, минимизиране на екипировката, багажа, отпадъците и др. Трябва да се знае, че лагерът е на самообслужване и самоиздръжка и затова братските групи поемат съответните ангажменти. Предстоящо е братските групи по места да проведат организационни събрания за Рила.

След обяд в лекционната част се представи-

ха брат Петьо Цанов с темата „Новата музика“, брат Николай Коначиев с „Развитие на четирите съзнания в Паневритмията“, а брат Георги Христов представи живота и делото на сестра Ярмила Ментцлова - една от сестрите, работили за описанието на Паневритмията. Той обърна вниманието на „Паневритмията“, издадена след нейната смърт във Франция на френски език, като на един по-малко популярен източник. На мадарските събори винаги е стояла задачата за запазването на живата традиция на Паневритмията. Тук са се представяли новите изследвания и проучвания. Това, което трябва да се знае като неоспорим факт е, че Бялото Братство в България е пазител на живата традиция на Паневритмията. Учителя е предал Учението си на български език на българския народ. Ще бъде парадокс, ако трябва да превеждаме Паневритмията на български език. Комисията по Паневритмия е онзи обединителен научно-изследователски център, който има за задача да съхранява, изследва, прилага и

обучава в свещения танц на Паневритмията.

Вечерен концерт в Голямата пещера. Това беше дългоочакван момент от програмата на братската среща. Тук, в свещената Мадара, Майката-Природа в най-голяма степен е проявила творческата си мощ, като е създала голяма концертна зала. Представите си вълшебната гледка. Залезащото Слънце огрява огромния каменен свод. От всички негови страни се спускат зелени завеси - водопад от зеленина и пир за сетивата. Неповторима мистична атмосфера, достойна само за музиката на Учителя. Тази година благосло-

Константин Адамов от Търговище. Той изпълни на цигулка с много вдъхновение и любов музика от Учителя. Да пожелаем на този наш брат бъдещи успехи и участие в братския живот. Концертът завърши с изпълнение на новосформираното дуо: брат Петьо Цанов от Шумен - класическа китара, и сестра Силвина от Со-

ховно присъствие и всеобщо братско въодушевление. След края на Паневритмията Братството изпя химна на светите братя Кирил и Методий. Последва колективна братска трапеза в кръга на Паневритмията така, както традицията ни повелява.

В празничния ден от 10.00 ч. почетохме най-важното събитие за Братството за годината - 100-годишнината на търновските събори. И кой най-добре ще ги представи?

Сестра Павлина от Търново - доайенът на тазгодишния мадарски събор. Тя специално дойде и изкачи високите стъпала на мадарското плато, което е един истински подвиг. Тя го направи, за да говори на младите братя и сестри. Чрез нейния разказ търновските събори оживяха, тя успя да предаде онази братска атмосфера на духовно единение, създадена от Учителя на търновските събори. Представите си голямата поляна на мадарското плато, постлана с пъстър килим от пролетни цветя и зеленина, и сестра Павлина, изправена в центъра, сред голямо множество братя и сестри, да говори с голямо вдъхнове-

ние и чувство за хумор, щедро излъчвайки жизнен дух на радост и оптимизъм. Оживяваха спомени и случки. По неупореден начин в разказите се включиха брат Андрей Грива и брат Жоро Петков, и така съвсем естествено се осъществи онази жива връзка и симбиоза между поколенията. Много мила и скъпа среща.

И ето, дойде краят на събора с последни съобщения за предстоящите събития. Братският живот е непрекъснат процес и това, което предстои през юни, е достойно само за най-големите епически събори. И кой най-добре ще ги представи? Сестра Павлина от Търново - доайенът на тазгодишния мадарски събор. Тя специално дойде и изкачи високите стъпала на мадарското плато, което е един истински подвиг. Тя го направи, за да говори на младите братя и сестри. Чрез нейния разказ търновските събори оживяха, тя успя да предаде онази братска атмосфера на духовно единение, създадена от Учителя на търновските събори. Представите си голямата поляна на мадарското плато, постлана с пъстър килим от пролетни цветя и зеленина, и сестра Павлина, изправена в центъра, сред голямо множество братя и сестри, да говори с голямо вдъхнове-

Атанас Атанасов

вението бе дадено на хор „Дъга“ от Пловдив. Величествена сцена, в центъра на която хор от сестри, облечени в бяло и с разцветни воали (ангелска гледка, достойна само за храмовете на Бялото Братство в древността) - и като че ли точно в тези мигове мистериата на Мадара оживява. Последва дебют на

фия - вокал. Тук, на това място, след създадената магическа атмосфера, приключихме деня с духовен наряд с участието на няколко братя и сестри. Това е, което ни даде Небето този ден - благословение за нас и за целия български народ.

Ден трети - 24 май - празникът на Духа и на Бялото Братство тук, в свещената Мадара. Още преди изгрев около 400 братя и сестри изкачиха високото плато и заеха своето място на широката поляна в трепетно очакване на изгрева на Слънцето. В тишина и покой Слънцето показа ясно своя диск и даде началото на празничния духовен наряд. Имаше силно ду-

Братска среща в Дупница

от стр. 1

св. Мина, на други светци и на Учителя, предизвика силен интерес у всички присъстващи приятели. И макар да не бе предвидено в програмата, това спонтанно включване се вписа хармонично в сценария на срещата. Музикално-пое-

тична програма представиха малката Богданка, нейният баща Валентин и майка й Ягода. Те създадоха чудесна радостна атмосфера и изпълниха всички с въодушевление. Сестра Юлиана Василева представи своята тема „Учителя за Поезията и Поезията на Учителя“.

Като израз на единство в работата на Божията нива със сестра Ина Дойнова всички присъстващи разучихме песента „Изворче“ по текст на сестра Весела Несторова. Логически завършек на срещата бе разказът на брат Андрей Грива за участието му в телевизионното

предаване на Венета Райкова по „Нова телевизия“ предишната вечер. Всички слушахме с голям интерес как хората от света по един чудотворен начин се отварят все повече за Словото на Учителя и за Божествените идеи.

Михаил Крушовски

Човек на новото време

Бертран Рош-Зебулон на 11-годишна възраст изкачва Монблан и доскоро той бе най-младият алпинист, покорил връх Еверест - едва 17-годишен. (През април т.г. върхът бе покорен от 13-годишния американец Джордан Ромеро, а преди него бе непалецът Темба Тшеру, който го изкачи на 16 години.) Бертран е покорител на седемте най-високи върха на планетата и два пъти е изкачвал Еверест. На 19 май в 20.30 ч. френският алпинист Бертран Рош-Зебулон се спусна по фасадата на Интер-

Бертран Рош

пред. Имаше музикални изпълнения и приветствия. Бяха излъчени уникални кадри от най-големите постижения на алпиниста - изкачването му на седемте най-високи върха на планетата и скоковете му с парапланер. Спектакълът „Еверест в

София“ е част от международната програма „Караваната на десетте думи“, която се провежда едновременно в 36 страни. Тази година думата, на която се бяха спрели организаторите от Франция, беше „кресчендо“. А думата, която беше отговорна от страна на Столична община, е „варианти“.

На 18 май Бертран Рош-Зебулон, заедно с кмета на район „Изгрев“ Панайот Бончев и с хора на изкуството и културата, бяха наши гости - мои и на приятели от Братството. Състоя се приятен разговор за целта на

посещението му, за Школата на Учителя на Рила, за Паневритмията и за отношението ни към околната среда. Младият алпинист е приятен и скромно одухотворен човек, силно свързан с природата, който каза много добри думи, между които и тези: „Аз много обичам природата и всички спортове, с които съм се занимавал, са свързани с нея.“ И в края на разговора каза: „Много ви благодаря за тази среща. Виждам, че ние нямаме никакви различия в отношението ни към заобикалящата ни среда.

Интерпред

Ще се радвам, ако мога да посетя Рила и Седемте езера.“

Това беше наистина

една сърдечна и вълнуваща среща на различни култури, еднакви по дух.

Андрей Грива

„Магията на Рила“ и във Варна

На 15 май във Варна се откри фотоизложбата „Магията на Рила“. Красивите фотоси бяха представени в сградата на Mall Varna. Фотоизложба-

та е организирана от Обществото „Бяло Братство“, списание „Осем“ и агенция Булфото. Бяха показани най-добрите снимки от състояния се през ме-

сец декември в НДК, София, фотоконкурс. Представени бяха дванадесет архивни фотоса с Учителя и Братството на Рила с подбрани мисли от Сло-

ак о м п а н и м е н т. Изпълнението на музикантите акордиращи всички при-

състващи на тона на рилската честота. Брат Андрей Грива ни запозна с историята относно създаването на фотоизложбата, организирана по повод 90-годишнината от първото из-

качване на Учителя с негови ученици на Седемте рилски езера през 1929 год. Откриването бе съпроводено с мултимедия, разкриваща пред нас красиви мигове

от братския живот и прекрасни рилски картини, умело подбрани от сестра Галина Герасимова. Надяваме се много млади хора, жители и гости

на града, да се докоснат до величието и магията на Рила. Изложбата ще бъде във Варна до края на месец юни.

Рая Манчева

„От Господа стана това и чудно е в нашите очи“

Откакто станях баба, преди осем месеца, си мечтаех да играя Паневритмия с любимия си внук Андрей, но тъй като Мама и Татко обичат да си поспиват, а детенцето е твърде възпитано, за да им налага своя избор, досега не бях успяла да осъществя мечтата си.

Затова, когато получихме покана от асоциация „Родители“ да участваме в техния празник „Фамилатлон“ и да запознаем децата с упражненията от Паневритмията, веднага си помислих, че това е моментът да запозная и моето малко слънчице с този животворящ танц, завещан ни от Учителя като безценен дар за бъдните поколения.

С много труд успях да измоля да ми дадат Андрей да го заведе на празника с един индийски шал (викат му слинг), защото времето не беше много обещаващо като за средата на май - влажно и студено, и всеки момент се готвеше да заваля. Събрахме се една малка групичка - най-големите ентузиастки, начело с баба Дани (84 г.!) - талисмана на група „Южен парк“. Лошото време беше и причината да нямаме музиканти, но това не охладя „младежкия ни ентузиазъм“ - запяхме дружно „Първият ден на пролетта“ и колелото на Живота се завъртя!

Живописната ни групичка привлече внима-

Малкият певец

нието на окръжаващите и скоро към кръга, уж на майтап, започнаха да се присъединяват момчета и момичета, имитирайки нашите стъпки, но скоро им стана интересно и започнаха по-сериозно да се отнасят към „играта“.

На „тъкането“ се разделихме и всеки взе по едно от децата до себе си. Момиченцата толкова бързо овладяха стъпките, че ги попитах дали не се занимават с хореография - оказа се, че са балеринки - неслучайно имаха та-

зи завидна двигателна култура.

Но най-голямата атракция на импровизирания ни Паневритмия беше 8-месечният дебютант, на когото уж му се спеше, но още като почнахме да пеем, ококори сините си очици и започна да си мрънка тихичко, а на „Аум“ вече запя с глас, и то в същата тоналност!!!

Баба Дани, която играеше пред нас, се обърна да види, защото не повярва на ушите си, и на висок глас извика: „Ама той наистина пее!!!“ Тогава и мало, и голямо се заобърща към нас да види това чудо - бебе да пее! Баба Дани му предрича, че ще стане велик композитор, и на мен

много ми се ще да вярвам на тази орисия!

Играхме до „Изгрява Слънцето“, и то наистина изгря, напук на прогнозиите на метеоролозите, а после всички ни наобиколиха да видят малкия „вундеркинд“, който на 8 месеца пее „Аум“, недоумявайки как е възможно това?!

Отговарях на шегата, че детето е „наследствено обременено“ в музикално отношение - с баща и майка плюс две лели - все оперни певци, а музиката на Учителя е по-ло още чрез пъпната си връв. Но, ако оставим шегата настрана, бих отговорила: „От Господа стана това и чудно е в нашите очи!“ (Пс. 118:23)

Петра

Някои полезни идеи за пребиваването ни в Школата на Рила

• При закупуване на палатка добре е да питате за двупластова, т.е. съставена от две части: основна, в която се помещават хората и багажът, и покривало, което е непромокаемо и ветроустойчиво. Още по-добре би било палатката да е с преддверие, т.е. покривалото да е по-голямо от основната част, като в преддверието може да оставите част от багажа, и най-вече вечер - прашните и миришещи обувки и чорапи (по този начин те не ви миришат и не би ги навалял евентуален дъжд). Добре е палатките да имат 1-2 мрежести отвора за проветряване, особено денем. Ако ще я ползвате повече през лятото, добре е тя да е в светли тонове (по-малко ще се нагрява от Слънцето). Когато ще я прибирате, задължително е да е изсъхнала, защото на следващия излет може да установите, че са изгнили конците и че се късат като хартиени. Или ако няма как да я изсушите, сгънете я мокра, но при първия удобен случай я разгънете да изсъхне. В български магазин палатките под 130 лева са неподходящи за планина. Подходящи марки са „Мамут“, „Хъски“, „Еурека“ и др. Ако имате приятели в чужбина, там би могло да се намерят всякакви аксесоари за планина на доста по-ниски цени.

• Ако ви се налага да си оставите обувките навън, за да не ги намокри евентуален дъжд или роса, просто ги обърнете с подметките нагоре - така ще останат сухи.

• Ако ви е студено, а нямате повече дрехи, увийте се с дъждобрана - найлонът има свойството да запазва.

• Ако нямате термос, а през нощта ви се пие вода, за да е поне хладка, сложете пластмасовото ши-

ше, като си лягате, в спалния чувал при вас, и от телесната температура водата ще е поне хладка, но не и студена.

• За всеки по-дълъг поход е добре да имате в раницата някои най-необходими неща за оцеляване: термос с вода, джобно ножче, кибрит и запалка, дъждобран, пакетче ядки, зареден мобилен телефон, фенерче (по възможност с батерии за многократно зареждане, т.е. акумулаторни - така ще опазим природата по-добре), карта и евентуално компас, молитвеник и задължително „Заветът на цветните лъчи“ (по препоръка на Учителя за всеки дълъг път).

• Желателно е винаги да сте поне двама и когато ходите надалече, да се обадите на поне един човек от лагера, който да знае долу-горе къде ще ходите. В мъгла е добре да се движите в редица и да вижда-те добре човека пред вас.

• Обемисти шишета и туби от минерална вода, които се носят нагоре празни, за да се ползват за вода, на връщане ще заемат малко място, като се смачкат и им се завие капачката, докато са смачкани - така заемат минимално място. Когато ще се пълнят, просто се надуват с уста.

• Взема се пластмасова кофичка за вода с капак, нареждат се в нея плодове или зеленчуци, и тя може да се сложи в раницата. На Рила кофичката се ползва за вода, а на връщане се пълни с боклук (капакът не позволява разсипването му и той не мирише), или вътре може да се сложи и друг багаж.

• Пчелният мед може да се вземе, като се налее, когато е течен, в шише от 500 грама от минерална вода. Така няма опасност някой буркан да се спуква и медът да изтече.

• Кравето масло може да се разтопи предварително на котлона - щом заври, веднага се маха и се обира пяната, образувала се отгоре. След около 50-60 минути се налива в подходяща кутия. Така приготвеното масло е доста по-твърдо и по-трудно се стопява на слънце.

• Хлябът, който сме взели в найлонова опаковка, като стигнем на Рила, е добре да се отвори от единия му край, за да засъхне леко, иначе, затворен в плика, от собствената си влага и от топлината бързо мухлясва. А може хлябът да се направи на сухар на слънце и така да се консумира.

• Плодовете и зеленчуците ще се запазят по-дълго свежи в сянката на клека - там температурата е по-ниска.

• Отпадъците от плодове и зеленчуци за един ден се изсушават на открито. Така те не се вмирисват и не мухлясват, докато се свалят с боклука.

Подготви: **Димитър Първанов**

Раждането на Новия човек и на Новото време в упражненията от Паневритмията

от стр. 1

Паневритмията утвърждава идеята за пробуждането и възраждането на човека за Новото време с универсалния символ на Първия ден на пролетта. Това е празникът на живота с основните опори, които го поддържат и които му вдъхват енергия и сила - радостта и Любовта. Радостта е чувство на омиротворението и удовлетвореността от света, на постигнатата вътрешна хармония и съгласие с всичко наоколо и със себе си, на намереното спокойствие и мир, на положителната нагласа и на цялостността. Любовта е откриването на онзи най-висш принцип на Божествено проявление, който е труден за дефиниране от човека и до обяснението на който се стремим да достигнем чрез понятия като всеотдайност, раздаване, саможертва.

В имената на първите десет упражнения на Паневритмията е закодирана логиката и последователността на раждането и формирането от физическия човек на Новия духовен човек. Той ще се ПРОБУДИ за един друг, Божествен живот, чрез възприемането на радостта и Любовта. За да тръгне по пътя на възвръщането си към Бога, този човек трябва да ПРИМИРИ в себе си крайностите и противоречията, да

намери уравновесеността в постигането на златната среда на хармоничността, без която е немислимо духовното му реализиране. Човекът трябва да се примирява с Природата, за да намери мястото си на отделна брънка в еволюцията на сътвореното, за да стане възприемчив към идеите на Духа; трябва да открие в примирението радостта от послушанието и от служенето на Бога.

Когато се примирява, човекът ще може да се откаже от своето его и ще възприеме философията на ДАВАНЕТО. Това ще бъде победа над хилядолетния егоизъм на човешките същества, които са живели за себе си в един самоубийствен порив да се затрупват и зазидват с фалшивите съкровища на материалния свят. Учейки се да дава, човекът постепенно ще скъса една по една веригите на света, ще разрушава крепостите, в които сам се е затварял. Така стъпка по стъпка хората ще отхвърлят товара на материалното си битие и ще се учат на сложното изкуство на непривързаността към света. Тогава те ще осъзнаят, че това е началото на тяхното ВЪЗЛИЗАНЕ, на откъсването от Земята и на първите стъпки на завръщането към Бога. Възлизането е подемот на духа, открил нови простори и висини пред

себе си, намерил прекрасна цел и съзрял сияйната светлина на новите идеи. Това е началото на изкачването нагоре, дошло от обрата и от трансформацията на старото, сменяне на посоката от движение надолу в път към върховете; това е промяната от безцелното лутане в целеустременост към идеала.

След началото на възлизането идва устремът на ДИГАНЕТО. Това е период на реализиране на акумулираната енергия и

ОТВАРЯТ хоризонтите на новото. Това са просторите на духовните светове и на общението с новите ценности. Няма подходящ символ за означаване на отварянето от Слънцето, чиито лъчи разширяват пространството от ограничеността на тъмнината към необятността на светлината. Отварянето е свързано с раждането на новия ден и на новия живот, с приобщаване към Природата и към необозримите светове извън нас и вът-

мо да взема, възлизаният и издигналият се над света, отвореният да възприема човек може да бъде свободен. Свободата и Любовта са двата най-велики експеримента, които Бог провежда с човечеството. На хората е дадено право да избират сами всичко: да вярват или да не вярват, да живеят или да не живеят, дори да обичат или да не обичат. Бог е дарил свобода на Своите деца, защото само чрез нея те могат да бъдат достойни за Него, само така могат да узреят за Любовта, Мъдростта и Истината. Постигналият свободата ще бъде и освободен от всички ограничения - само той може да преминава границите на световите и да преодолява ограниченията на времето и пространството.

Свободата изразява своята радост и тържество в ПЛЯСКАНЕТО. Това е радостта от постигането, от утвърждаването, от победата. Човекът е реализирал себе си в едно ново измерение. Направена е голямата крачка от старото в новото, сетивата са обърнати от Земята към Небето, центърът е преместен от материята в Духа. Малкият човек, сътворен от кал, се е почувствал като частичка от Космическия човек. Най-после човешкото същество е заживяло в Чистотата. ЧИСТЕНОТО е акт,

който ще отвори за човека свещените врати към всички тайни на Сътворението. То е придобиване на добродетелите и премахване на последните прегради към истинското пътуване в Духа. Чистенето е пресътворение и превъплъщение, връщане към девствеността на Началото. Изчистването е край на пътуването в земния свят - от него започва ЛЕТЕНЕТО в просторите на онзи друг свят, който е бил дом на човека преди грехопадението. Научавайки се да лети, човекът започва своето завръщане - под покрива и под крилото на своя Отец. Съществува от кал е завършило своята трансформация - само се е пресътворило в един Икар, който от пръчките на клетката си си е изработил крила.

Завършва един цикъл на Еволюцията - човекът на старото време е прекрачил в Новата епоха. Вчерашното е вече утре. Миналото е станало бъдеще, в което Земята ще стане Слънце, огън и Дух.

Хората не спират своето движение в кръга на Паневритмията - въртят се и вървят един след друг. Откриват Божествения смисъл в нейните упражнения. И ги превръщат в малки откровения за своя опит, за знание и мъдростта си в пътуването към Новото време.

Спаска Миховска

на натрупаната сила, на знанията и на възпитаните нови нравствени ценности. И всичко, което човекът в това движение нагоре, се превръща за него в едно стъпало по пътя на безкрайната спирала, движеща се в пространството и времето в приближаването към Бога. Това е възрастването на младостта. При повдигането на човека пред него се

ре в нас. С отварянето човекът излиза извън собствената си ограниченост, той разширява границите си, започва движение от тясното към широкото, от малкото към голямото, от частта към Цялото.

Така се постига победата на ОСВОБОЖДЕНИЕТО. Само пробуденият за новото, примиреният се със себе си, избралият да дава, а не са-

Философски коментар на текст на Джубран Халил Джубран

Вашите деца не са ваши деца.

Те са синове и дъщери на копнежа на Живота към самия себе си.

Те идват чрез вас, но не и от вас,

и все пак те са с вас, макар и да не ви принадлежат.

Вие можете да им дадете любовта си, но не и мислите си.

Защото те имат свои собствени.

Вие можете да подслоните телата им, но не и душите им, защото техните души обитават в къщата на утрешния ден, която вие не можете да посетите дори и в мечтите си.

Вие можете да се стремите да бъдете като тях, но не и да ги правите като себе си.

Защото животът не се връща обратно назад, нито спира с вчерашния ден.

ДЖУБРАН ХАЛИЛ ДЖУБРАН (1883-1931), ИЗ ЧАСТТА „ДЕЦАТА“ ОТ „ПРОРОКЪТ“ (1923).

Разлиствайки лист по лист избуялите клонки на Дървото на живота и раздипляйки търпеливо възлите на проявяващото се пред нас битие, цялото многообразие на омотаното кълбо живот напирало изпъкна пред погледа ни, речем ли да взем в него очите си. Постигнал съзнателност за своята азост, човек се намира едновременно сам и заобиколен от живота. Чувстващ себе си като единичен и индивидуален, човек живее наравно с другите човешки индивидуалности в света, и самоорганизираността се обещество още от самото му раждане задава социалните рамки, в които той може да се движи. Ние се раждаме, растем, учим, сключваме брак, имаме деца, работим, остаряваме и накрая умираме. Цикълът раждане-умиране се повтаря вече толкова много векове и цивилизацията неуморно продължава да следва този горепосочен житейски път, като всеки човек от малък бива обучаван в традициите на човечеството - да се възпита, образова, да има семейство, да има деца и да може непременно да има хубава работа, за да живее спокойно и доволно. Ние по навик и сякаш от само себе си по безпрекословно истинен начин следваме този път и понякога дори не се и замисляме дали е правилен, дори не се и опитваме да рефлектираме върху неговата традиционност. Защото, в крайна сметка, всеки от нас живее своя собствен живот и може да разполага с него без външните договорености на социума. И цялата тази традиционност в живота ние забелязваме още в семейството, още когато сме под закрилата на родителите. Докато сме още млади и незрели, ние се оставяме в ръцете на родители-

те си, те да ни обучават, те да ни образават, те да ни приобщат към културата на човечеството, т.е. да ни подготвят чрез възпитанието за социалния живот, в които на свой ред ще влезем след време.

Но има хора, има мъдреци, които се опитват да ни кажат нещо друго, нещо различно от установените норми. И точно това прави Джубран Халил Джубран в своя текст. Още с първия си стих ни стъписва, скандализира нашата конвенционалност и изпитва свободомислието и широкооткритостта ни. Определено текстът е предназначен за родителите, но е и апел към всеки съзнаващ себе си и загрижен за бъдещето си човек. „Вашите деца не са ваши деца“, ни казва Джубран и продължава: „Те са синове и дъщери на копнежа на Живота към самия себе си“. Джубран открито се противопоставя на един материалистичен възглед за детерминането и семейството. Мистичният му и символически маниер на поетика му позволяват в два само стиха да обрисова цялата мистагонична картина на телеологията в антропогенезиса на човека, да изрази целта на човешкото съществуване в най-общ план, да концентрира в няколко думи идеята за човека, откривана в тайните учения, а именно, че човекът е дух, произлязъл от Бога, който в края на еволюцията си отново ще се върне в Бога.

Затова и децата не са просто синове и дъщери на някой мъж и жена, а нещо повече, нещо по-изначално и истинно - те са рожба на „копнежа на Живота“; те са души, излъчени от тази висша, всеобемаща и всемогъща същност, неподвластна на крайното и време; самата тя - безкрайна, неунищожима

и всеприсъстваща; самата тя - всераждаща, всеумираща и всевъзкръсваща, наречена Бог. Тук Джубран по един гениален начин сублимира философски и езотерични идеи за космогонията на света. Копнежът на Живота към самия себе си - това е отношението на Бог към Сина, Христос. Животът е Бог, копнежът от Него и към Него е Христос. Бог, Единното, в абсолютната си пълнота е маниера, прелива в Себе Си, и така поражда света. По същия начин Синът от Светата Троица, Христос, прелива от Бога и се създава светът във всичките му измерения, като Христос става Аза

Брама, или махаманвантарата в древноиндийските учения. Това е проявеният Бог, Логосът, затова Той е единствен с Бога в християнската философия. И понеже микрокосмосът е отражение на макрокосмоса, така и човекът повтаря създаването на света - ражда се дете, то вдишва въздух и проплаква, надава зов, материализира мисълта на Вселената със звук.

Още Питагор беше говорил за хармония на сферите - че планетите издават вибрации, подобно тонове в музиката, а съвременните учени стигат до същите открития на физическо и надфизическо ниво и говорят

Картина на Джубран

на Космоса; Той затова е и Син, и е Логос, което на старогръцки означава Разум и Слово - „копнежът на Живота“, „зовът на Живота“, както е в един друг превод на Джубран. Копнежът, желанието в Кабала присъства като битийна основа на съществуващото, а зовът, като материализиран звук, като първо дишане на Вселената, е издишването на бог

ческо ниво и говорят за теория на струните - планетите вибрират подобно струни и комуникират помежду си по един особен начин (което обяснява научната астрологията). Затова и децата са рожба на тази вселенна предвечна Мъдрост, преди да бъдат деца на своите родители. Затова и в Господнята молитва се казва „Отче наш“, защото същност-

та на човешкото същество се разпознава като произлязла не просто от мъжката половост, а от семето на Живота, посято в градината на Бога от самия Него. Едно материалистично, ограничено виждане не може да осъзнае това, затова и Джубран продължава, като казва, че децата идват на света не от родителите си, а чрез тях. Родителите, човекът, сами по себе си не могат да създадат нещо живо, защото това живо е дело на Бога, на този Абсолютен Живот.

Тук, разбира се, е засегната и идеята за прераждането, за реинкарнацията. Човекът, родителите, не могат да създадат от себе си детето, новия човек, новото живо, защото това живо, тази душа, идва от друго място, от друг, отвъден, надматериален, невидим за обикновеното човешко зрение свят, а той е такъв тъкмо поради самоограниченията на човешкото съзнание. Когато човек умре, той всъщност не умира, не се заличава, не се унищожава, а само тялото, материята отпада и се разгражда на пръст, а другото, душата, отлита в невидимите отвъдни светове. Философите ще кажат, че разумът на човека продължава да живее. Платон дори и ще предложи четири доказателства за безсмъртието на душата в диалога си „Федон“. Човекът не е само плът, той е и чувства, мисли, а те не са материални, не са веществени, не са изградени собствено от атоми, и те остават, те не умират, затова и всяка смърт не е умирање, а просто „минаване от една стая в друга“, както казва Уилям Блейк, английският поет-мистик, с когото сравняват Джубран. И след време, когато по дадени закони и причини, обяснявани от езотеричната наука, тази душа трябва отново да слезе на Земята в плът, тя се ражда като малко дете за нов живот, прехождат в ново раждане, преражда се.

Самият Джубран има друг един текст, в който описва поетично как душите сами се хвърлят в дадено тяло и се раждат на Земята. Затова и родителите са просто инструмен-

та, чрез който идват душите на Земята. Но те не са същинските им създатели. Затова и те не могат да притежават децата си, а само да бъдат с тях. Тялото можеш да го затвориш, завържеш, поробиш, но душата е свободна и няма власт над нея - тя се движи по други закони. Тя си има и собствени мисли, собствен подслон, както продължава в текста Джубран. Тук Джубран се откъсва от пресъздаването на тайните учения и извява надеждата си за по-доброто бъдеще на човечеството - хората ще се опомнят, ще прозрат истините за Битието и човека, и когато умират, ще умират със светлата мисъл, че в новото си следващо раждане, когато ще имат нови сили и ново, свежо тяло, ще могат да си припомнят наново своите разбирания и ще могат да ги приложат на практика - и ще възкресят Земята такава, каквато е предвидена да бъде. Ето защо ни казва той, че душата ще обитават къщата на утрешния ден, дома на новото, което идва в света, това ново, което би било осмяно и подиграно от тези, които не могат да го разберат; от същите тези, които дори не могат да го посетят в мечтите си, казва Джубран; които дори нямат смелост и свобода да си го въобразят само, да го пожелаят и да го поискат в надежда и с вяра. Затова и за тези хора е по-добре да не се опитват да направят децата си като тях, защото могат да им дадат само минало, докато бъдещето принадлежи само на идващите, на новите хора, и това, което можем да направим ние, тукашните, вече родените, пребиваващи в настоящето, е самите ние да се променяме и да бъдем като тях, бъдните и посъвършените. Защото, казва Джубран, с нас или без нас, с мене или без тебе, животът продължава своя бяг напред и не спира нито при вчерашния ден, нито скончава с днешния, а неуморно еволюцията се развива, и ако ние се провалим, ще дойдат - идват! - нови хора, нови души, които ще изпълнят космичния план.

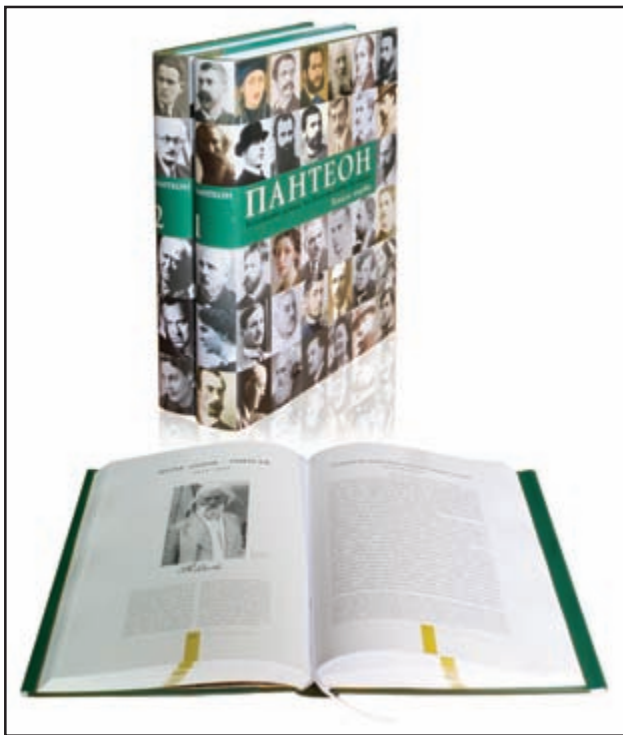
Деян Пенчев

Неочаквано в Ама Матер

Искам да ви разкажа за едно интересно преживяване на 21 май т.г. Бях получил покана за премиера на книгата „ПАНТЕОН - бележити дейци на българската култура“, която се проведе от 18 ч. в аулата на Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Организатори бяха Софийският университет, Фондация „Арс Милениум МММ“ - София и Асоциация „ArsFusion“ - Париж.

Залата не беше много пълна и докато чакахме началото, се вгледахме в големите екрани, на които се прожектираха снимки или портрети на духовните дейци на изкуството и културата. Преминавах поредица от познати лица с датите на техния живот и подпис под всеки портрет. Хор на Софийската духовна семинария изпълни няколко песнопения, а ние си пожелахме някой ден на това място да прозвучи музиката на Учителя.

Антологията „ПАНТЕОН - бележити дейци на българската култура“ беше представена от Кирил Гогов - издател, и академик Светлин Русев. В двутомника са включени биографични портрети на ярки представители на българската култура от времето на Паисий и Йосиф Брадати до Гена Димитрова и Йордан Радичков. По думите на съставителя на сборника Евгени Клиначаров, тази поредица от творци на културата няма за цел напис-

ването на нова енциклопедия, а представя „философско и поетическо вглъбяване в народопсихологическите и общодуховните пластове на българската култура.“

В програмата за премиерата беше подбрана само една мисъл - на Михаил Арнаудов, която предполагам е провокирала и идеята на Евгени Клиначаров за този уникален сборник: „Пантеонът на националните герои крие неизмеримо очарование за младите, за всички, у които е жива потребността да се прекланят пред човешки възвишеното не само в широкия свят, но и на родна почва.“ Явно думите на Михаил Арнаудов бяха станали крайъгълен камък за автора, защото пак с тази мисъл

завърши експозето си и точно на думите: „... и се прекланят...“ се появи образа на Учителя! Снимката беше от Рила - Учителя стои прав пред палатката си, замислен, вглъбен в себе си... Случайности в духовния свят няма. Има само знаци и символи, които ние се опитваме да разгадаем.

Веднага след представянето си купихме респектиращото издание и припряно потърсихме мястото на Учителя. Освен видяната снимка и подпис, в раздел ПЕТЪР ДЪНОВ - УЧИТЕЛЯ, четем кратка биография, мисли от Учителя, портретен ескиз от Борис Георгиев, както и великолепно експозе на съставителя Евгени Клиначаров, от

което ви предлагам следния абзац: „Това учение е живо и днес, когато вече е надмогнат профанираният атеизъм. В противовес на религиозния и националния антагонизъм, на идейния хаос, то предлага на пробудения духовно човек едно преосмислено природосъобразно съществуване, опознаване и овладяване на вътрешните сили на отделния индивид и на Битието“.

Дойде редът ни за автограф и когато се представихме, че сме от Бялото братство, Евгени Клиначаров искрено се зарадва и заразказва за Изгрева, за майка му, която е била в Братството... Оказа се, че е имал среща с Учителя! (Той е на около 85 г.) Когато е бил малък си играл с едно куче до Салона и то го ухапало по ръката. Показа ни и белега. Учителя като го видял, казал с какво да го лекуват и той бързо се оправил. Спомените му бяха толкова ярки и с такова вдъхновение заговори за Учителя и Бялото братство, че чакащите на опашката за автографи станаха нетърпеливи. Повече от 20 минути той говореше за Учителя и хората, които познаваше от Братството. Накрая ни подари още една антология за братската библиотека. Покачих го да направим представяне в новия братски център. Надявам се това да се случи през есента.

Андрей Грива

Лъчът докосна спящата вода.
И трепна тя, поела светлина и обич.
Пробудена от нежната му ласка,
на тайнствения си език му заговори.
Обикнаха се, пътека светла изтъкаха -
така ще бъдат заедно в Безкрая.
Пътеката е зов към Вечността,
зове ни тя към Светлината
и шепне тайните на Битието.

Когато след умората да бъда материална
поема дългия си път,
ще взема спомена за бялото дърво
и спомена за волна птица аз ще нося,
защото знам, че някъде във Необятното
ще бъдем заедно -

дърво,
и птица,
и Човек.

Светлана Трендафилова, Благоевград

Нови книги

ТЕЛЕФОН
НА
ИЗДАТЕЛСТВО
„БЯЛО
БРАТСТВО“:
02/963-43-13

БАНКОВИ СМЕТКИ ЗА ИЗГРАЖДАНЕ
КЪЩАТА НА АРБАНАСИ:
В лева: BIC UNCRBGSF IBAN BG05 UNCR
7000 1509 5058 32
В евро: BIC UNCRBGSF IBAN BG52 UNCR
7000 1509 5067 32
Стефанка Баръмова

Зодиаакът през погледа на Томалевски

БЛИЗНАЦИ

Родих се на света, за да те срещна и да ти разкажа своите приказки за Слънцето.

Исках да те науча да познава говора на дъждовните капки, които тропат по стъклата на твоя прозорец и песните на първия кос, скрит между белите цветове на сливата.

Дойдох да ти разкажа кой слага багри по крилата на пеперудите и кой научи малката калинка да разтваря крила.

Дойдох да намеря опънатите в тебе златни нишки и да събудя по тях с трепетна ръка една забравена мелодия.

Исках да направя дните ти бляскави брилянти, а нощите - сини

приказки.

Дойдох да те намеря между многото, да ти донеса един далечен поздрав и да си отида пак.

РАК

Тихо и замечтано е планинското езеро - изумрудното огледало на гордия връх, на син-

бото небе и белите преспи.

Все така ли е безбурно това кристално око на планината?

Едно малко дете играеше наблизко. То хвърли камък в езерото. Тъмни кръгове се залюляха и тръгнаха към брега. Накъса се и загуби своята красота образът на

скалистия връх, на белия облак и лазурното небе.

С тъга гледах към тия разпилени късове от красотата, но езерото ме научи на своята мъдрост. Тъкмо там, където падна камъкът, най-напред утихна. Тишината се разстилаше наоколо и след малко по цялата кристална повърхност пак засия загубената красота. Езерото се усмихна като око, от което току що е изтрита сълза.

Научих, че трябва да изчакваме мълчаливо и спокойно, когато скръбта хвърли камък в езерото на душата ни.

Тъкмо там, където е паднал камъкът, първа ще просияе радостта, ще изчезнат талазите и в настъпилата тишина ще се огледа безкрайната радост на една голяма обич.

Книжно Магазинче
езотерика, стари книги, списания
Тел: 0885368780
ул. Стефан Стамболов № 8 - Женски пазар
понеделник - петък: 11.00 - 19.00ч.

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Редактор: Спаска МИХОВСКА
За контакти: 066/854298, 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg
цена: 0,50 лв.